

The study of the legal measures finds that, exercising discretion of the Court to admit plea of guilty in a case where the accused pleads guilty, the Court however deliberates giving the reason that the accused surrenders to evidence, and, in a case subject to a petty punishment where the accused pleads guilty, the Court however does not take extenuating circumstance into consideration, and exercise of discretion to determine a proportion of reduction of the punishment varies among the Courts, resulting in inequality and disparity in the justice proceedings, being inconsistent with the universal legal principles and the international laws on human rights, which have been signed and ratified by Thailand.

As recommendations this study suggests to amend the provisions of the Penal Code, Section 78 with respect to admission of plea of guilty as an extenuating circumstance, and rationalization of not applying the extenuating circumstance to the case, and to provide a standard list of punishments, in order to minimize variations in sentencing by the Courts of different localities, as well as proposes an approach to determine proportions of reduction of punishments in cases where the accused plead guilty, thereby adjusting to be consistent with the universal legal principles and the international laws on human rights.

Keywords : Discretion/ Plea of Guilty/ Extenuating Circumstance

บทนำ

บุคคลจักต้องรับโทษในทางอาญาต่อเมื่อได้กระทำการใดอันกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้น ต้องเป็นโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายทั้งนี้ การนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษนั้น จำต้องดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญาและศาลได้มีคำพิพากษาว่าบุคคลดังกล่าวมีความผิดและกำหนดบทลงโทษผู้กระทำความผิดเสียก่อน ในการพิจารณาพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิดในคดีอาญานั้น เป็นการใช้อำนาจรัฐในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาเพื่ออำนวยความยุติธรรมให้เกิดแก่สังคม โดยกฎหมายกำหนดโทษไว้สำหรับกระทำความผิดอาญาไว้ด้วยกัน 5 สถาน คือ ประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ และริบทรัพย์สิน ซึ่งโทษทางกฎหมายของคดีอาญานั้น ย่อมส่งผลกระทบต่อสิทธิในชีวิต ร่างกาย เสรีภาพและทรัพย์สินของบุคคล อันเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของประชาชน ซึ่งถือเป็นสิทธิที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดโดยที่รัฐไม่อาจปฏิเสธสิทธิการเป็นมนุษย์ด้วยการล่วงล้ำหรือละเมิดได้จึงต้องกระทำการด้วยความชอบธรรมและมีเหตุผลรับรองในการที่จะกระทำการดังกล่าวเสมอ ซึ่งปัจจุบันการลงโทษบุคคลผู้กระทำความผิดนั้น มิได้มีความมุ่งหมายที่จะแก้แค้นแก่ผู้กระทำความผิดนั้นแต่อย่างใด แต่เป็นการลงโทษ เพื่อให้ผู้กระทำความผิดสำนึกในการกระทำของของตน หลาบจำ และ ไม่กระทำความผิดซ้ำอีกโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันปราบปราม แก้ไขฟื้นฟูให้ผู้กระทำความผิดเช็ดหลาบ และปรับเปลี่ยนพฤติกรรมจนสามารถกลับตนเป็นคนดีของสังคม ด้วยเหตุนี้ศาลย่อมต้องใช้ดุลพินิจในการพิพากษาลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดตามสมควรและเหมาะสมแก่รูปคดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในคดีที่ผู้กระทำความผิดให้การรับสารภาพต่อศาล เนื่องจาก ผู้กระทำความผิดเป็นผู้เฝ้าตนเอาปัญญาตกอยู่ในความทุกข์อย่างสาหัส ผู้กระทำความผิดเป็นผู้มีคุณงามความดีมาก่อน ผู้กระทำความผิดนั้นรู้สำนึกในการกระทำความผิด พยายามบรรเทาผลร้ายและอุกโทษของตนหรือให้ความรู้แก่ศาลอันเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา ซึ่งจำเลยหรือผู้กระทำความผิดมีสิทธิที่จะให้การรับสารภาพต่อศาลในเวลาใดๆก็ได้ เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพแล้ว หากศาลเห็นสมควรจะลดโทษให้แก่จำเลยก็สามารถลดโทษให้แก่จำเลยได้ไม่เกินกึ่งหนึ่งของโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้น

ในกรณีที่จำเลยให้การรับสารภาพนั้น ศาลจะดำเนินกระบวนการพิจารณาต่อไปอย่างไรนั้น จำต้องพิจารณาโทษในความผิดซึ่งจำเลยถูกฟ้องร้องเสียก่อน กล่าวคือ กรณีที่ความผิดที่ฟ้องร้องนั้นมีอัตราโทษจำคุกอย่างต่ำไม่ถึงห้าปีนั้น ศาลสามารถพิพากษาคดีได้โดยไม่ต้องสืบพยานก่อน แต่หากกรณีความผิดที่ฟ้องร้องนั้นมีอัตราโทษจำคุกอย่างต่ำตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปหรือโทษสถานหนักกว่านั้น ศาลจะพิพากษาโดยฟังเพียงคำรับสารภาพของจำเลยไม่ได้ แต่จะต้องสืบพยานหลักฐานของโจทก์ประกอบคำรับสารภาพจำเลยจนกว่าศาลจะเป็นที่พอใจว่าจำเลยกระทำความผิดจริงตามฟ้องเสียก่อน

อย่างไรก็ตาม แม้จะมีบทบัญญัติกำหนดให้ศาลบรรเทาโทษในกรณีที่จำเลยให้การรับสารภาพได้ก็ตาม แต่จากการศึกษาเกี่ยวกับการปรับใช้บทบัญญัติกฎหมายดังกล่าวว่าไม่เหมาะสมแก่กรณี และไม่เป็นที่พอใจตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายซึ่งสามารถอธิบายได้ดังนี้

ปัญหาประการที่หนึ่ง กรณีจำเลยให้การรับสารภาพในคดีที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างต่ำตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป แม้ว่าจำเลยจะให้การรับสารภาพ แต่ศาลไม่อาจพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้องได้ในทันที ศาลจะต้องทำการสืบพยานประกอบคำรับสารภาพของจำเลยเสียก่อน ซึ่งการสืบพยานดังกล่าวโจทก์จะต้องพิสูจน์ให้ได้ว่าจำเลยกระทำความผิดจริงตามฟ้อง เมื่อโจทก์สืบพยานเสร็จแล้วศาลจะใช้เหตุที่จำเลยรับสารภาพนั้นมาพิจารณาลดโทษให้แก่จำเลยอย่างไรก็ตาม หากในคดีดังกล่าวโจทก์มีพยานหลักฐานที่แน่นหนาถึงขนาดที่จะสามารถพิสูจน์ได้ว่าจำเลยกระทำความผิดจริงตามฟ้อง ศาลจะวินิจฉัยว่าจำเลยให้การรับสารภาพเพราะจำนนต่อพยานหลักฐาน ซึ่งการรับสารภาพเช่นนั้น มิใช่เป็นการให้ความรู้ต่อศาลอันเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาคดี จึงพิพากษาไม่ลดโทษให้กับจำเลย และในคดีสะเทือนขวัญและเป็นที่น่าสนใจของประชาชน จำเลยให้การรับสารภาพก็ตาม ศาลอาจไม่ลดโทษหรือศาลกลับลดโทษให้แก่จำเลยน้อยกว่าคดีทั่วไป โดยศาลให้เหตุผลว่าจำเลยจำนนต่อพยานหลักฐานจึงไม่ได้รับการลดโทษหรือลดโทษน้อย ซึ่งเป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่เป็นมาตรฐานเดียวกันกับคดีที่มีข้อเท็จจริงอย่างเดียวกันแต่มีได้เป็นที่สนใจแก่ประชาชน นอกจากนี้ มาตรฐานในการพิสูจน์พยานหลักฐานกรณีที่จำเลยให้การรับสารภาพ หรือที่เรียกว่า “การสืบพยานประกอบคำรับสารภาพ” ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 นั้นจะต่ำกว่ากรณีที่จำเลยให้การปฏิเสธที่โจทก์จะต้องพิสูจน์โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยกระทำความผิดจริงหรือไม่ ดังนั้น การที่จำเลยให้การรับสารภาพย่อมเป็นประโยชน์ต่อศาลเป็นอย่างมาก และถือเป็นการให้ความรู้แก่ศาลแล้ว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ทำให้ศาลไม่ต้องเสียเวลานำพยานหลักฐานมาสืบทั้งหมดเพียงแต่สืบจนเป็นที่พอใจแก่ศาลก็เพียงพอ ดังนั้น การที่ศาลพิจารณาพยานหลักฐานของโจทก์ว่ามีมากน้อยเพียงใด แล้วนำมาตัดสินว่าจำเลยไม่สมควรได้รับการลดโทษหรือลดโทษน้อยโดยศาลให้เหตุผลว่าจำเลยจำนนต่อพยานหลักฐานจึงไม่ถูกต้อง

ปัญหาประการที่สอง ในความผิดบางฐานที่มีอัตราโทษต่ำ กล่าวคือ ในกรณีที่ความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างต่ำไม่เกิน 5 ปี แม้ว่าจำเลยจะให้การรับสารภาพก็ตาม ศาลกลับใช้ดุลพินิจไม่ลดโทษให้แก่จำเลย ทั้งๆที่ในคดีเช่นนี้ เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพต่อศาลแล้ว ศาลสามารถมีคำพิพากษาได้ทันที โดยที่มีต้องสืบพยานประกอบคำรับสารภาพของจำเลยตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 แต่จะมีความผิดบางฐานที่ถึงแม้จำเลยจะให้การรับสารภาพต่อศาลก็ตาม แต่ศาลกลับไม่นำเหตุบรรเทาโทษมาปรับใช้แก่คดี ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นคดีความผิดตามพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2497 ได้แก่ ฐานเล่นการพนันสลากกินรวบ โดยเป็นเจ้าของมือ ,คดีตามพระราชบัญญัติรับราชการทหาร พ.ศ. 2497ได้แก่ความผิดฐานไม่ไปแสดงตนเพื่อลงบัญชีทหารกองเกินเมื่ออายุย่างสิบแปดปีและความผิดฐานไม่ไปแสดงตนเพื่อรับหมายเรียกซึ่งความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวมีระวางโทษจำคุก 3 เดือน ปรับไม่เกิน 300 บาท, คดีตามพระราชบัญญัติทางหลวง (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2549 ได้แก่ความผิดฐานใช้ยานพาหนะบนทางหลวงมีน้ำหนักบรรทุกเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด เป็นต้น ซึ่งการรับสารภาพในคดีดังกล่าวเป็นการลดขั้นตอนการพิจารณาคดี ประหยัดเวลา และประหยัดงบประมาณเนื่องจากไม่ต้องมีการจัดเตรียมคดีในการดำเนินกระบวนการ

พิจารณา จึงควรต้องถือว่าการรับสารภาพเช่นนี้เป็นการให้ความรู้แก่ศาลและเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว

ดังนั้นจึงควรที่จะนำเหตุบรรเทาโทษเมื่อจำเลยให้การรับสารภาพมาปรับใช้ให้เป็นประโยชน์แก่จำเลยด้วย อย่างเช่นในคดีประเภทอื่นๆที่ศาลนำเอาเหตุบรรเทาโทษมาปรับใช้แก่จำเลยนั้น เพื่อให้มาตรฐานในการนำเหตุบรรเทาโทษของศาลนั้นมาปรับใช้แก่คดีให้เกิดความเป็นธรรมแก่จำเลยเช่นเดียวกับคดีประเภทอื่นๆ ด้วย

ปัญหาประการที่สาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 เพียงแต่บัญญัติว่า เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ ศาลจะใช้ดุลพินิจลดโทษให้จำเลยไม่เกินกึ่งหนึ่ง โดยไม่ได้กำหนดกรอบว่าจำเลยจะต้องให้การรับสารภาพเมื่อใด ดังนั้น จำเลยจึงมีสิทธิที่จะให้การรับสารภาพต่อศาลได้หลายช่วงเวลาตั้งแต่วันนัดชี้ วันนัดคุมครองสิทธิ วันนัดตรวจพยานหลักฐาน วันนัดสืบพยานซึ่งแยกเป็นก่อนสืบพยาน ระหว่างสืบพยาน และหลังสืบพยานโจทก์หรือจำเลยแล้วแต่กรณีทั้งบางกรณีแม้จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลก็ต้องสืบพยานประกอบคำรับสารภาพของจำเลย ซึ่งศาลมีอำนาจที่จะใช้เหตุบรรเทาโทษในการลดหย่อนโทษให้แก่จำเลยได้ แต่การพิจารณาว่าจะลดโทษให้แก่จำเลยที่รับสารภาพในแต่ละช่วงเวลามากน้อยเพียงใดนั้น เป็นดุลพินิจของศาล ซึ่งศาลแต่ละศาลจะมีการกำหนดแนวทาง หรือยึดถือ ในการลดโทษกรณีจำเลยให้การรับสารภาพของศาลนั้นๆไว้ ซึ่งในแต่ละท้องที่กำหนดแนวทางแตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่าศาลไทยไม่มีมาตรฐานการกำหนดแนวทางการบรรเทาโทษกรณีจำเลยให้การรับสารภาพที่เป็นแนวทางเดียวกัน อาจทำให้ถูกมองว่าไม่เป็นธรรมและกระทบกระเทือนถึงความน่าเชื่อถือของกระบวนการยุติธรรมของไทย

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หลักการ ประวัติความเป็นมา การดำเนินกระบวนการพิจารณาและความหมายรูปแบบเกี่ยวกับการบรรเทาโทษกรณีจำเลยให้การรับสารภาพ
2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาคำรับสารภาพในการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญา
3. เพื่อศึกษาวิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาคำรับสารภาพในการดำเนินกระบวนการยุติธรรมทางอาญา
4. เพื่อเสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาการใช้ดุลพินิจในการลดโทษของศาลในกรณีที่จำเลยให้การรับสารภาพเพื่อให้เกิดความสอดคล้องกันระหว่างมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับเหตุบรรเทาโทษและแนวทางปฏิบัติของศาล ให้มีประสิทธิภาพและเป็นธรรมมากยิ่งขึ้น

วิธีการวิจัย

วิธีการที่ใช้เป็นการวิจัยทางเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารต่างๆได้แก่หนังสือ บทความ วารสาร ตำบทยุทธศาสตร์ ข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตคำพิพากษาศาลฎีกา และการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) โดยสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิในสำนักงานศาลยุติธรรมและสำนักงานอัยการเพื่อสนับสนุนในการหาแนวทางการแก้ไขต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีขอบเขตทำการค้นคว้าเฉพาะเรื่องดุลพินิจการนำเหตุบรรเทาโทษของศาลไทย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 มาปรับใช้แก่คดีอาญาเฉพาะกรณีที่จำเลยให้การรับสารภาพต่อศาล รวมถึงแนวทางปฏิบัติของศาลจากคำพิพากษาศาลฎีกาและหลักกฎหมายและเปรียบเทียบระหว่างกฎหมายที่เกี่ยวข้องของต่างประเทศ

ได้แก่ ประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา สาธารณรัฐอิตาลีและสาธารณรัฐฝรั่งเศส เพื่อค้นหาหลักเกณฑ์และแนวทางที่เหมาะสมในการที่จะนำมาใช้เป็นหลักในการใช้ดุลพินิจของศาลในการนำเหตุบรรเทาโทษมาปรับใช้แก่คดีอาญากรณีที่จำเลยให้การรับสารภาพต่อศาล

สมมติฐานของการศึกษา

กรณีผู้กระทำความผิดให้การรับสารภาพต่อศาล เนื่องจากรู้สำนึกในการกระทำความผิด พยายามบรรเทาผลร้าย ลุแก่โทษของตนหรือให้ความรู้แก่ศาลอันเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา ซึ่งจำเลยมีสิทธิที่จะให้การรับสารภาพต่อศาลได้หลายช่วงเวลาหลังจากถูกฟ้องศาลมีคำพิพากษา ศาลมีอำนาจที่จะใช้เหตุบรรเทาโทษในการลดหย่อนโทษให้แก่จำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แต่การพิจารณาว่าจะลดโทษให้แก่จำเลยในแต่ละช่วงเวลาดังกล่าวหรือไม่ เพียงใด อยู่ในดุลพินิจของศาล ด้วยเหตุนี้ผู้กระทำความผิดอาญาซึ่งมีลักษณะแห่งการกระทำความผิดอย่างเดียวกัน อาจได้รับการลดโทษที่แตกต่างกันอันเป็นเหตุให้ได้รับโทษต่างกัน ดังนั้นการใช้ดุลพินิจในการนำเหตุบรรเทาโทษมาปรับแก้คดีของศาลตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 เป็นปัญหาสำคัญอันควรที่จะวิจัยว่า ศาลใช้หลักเกณฑ์หรือแนวทางการพิจารณาอย่างไรในการใช้ดุลพินิจพิจารณามาลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดอาญาในกรณีที่จำเลยให้การรับสารภาพต่อศาล เพื่อหาแนวทางและมาตรฐานของศาลให้เป็นทิศทางเดียวกันในการปฏิบัติต่อไป

ผลการวิจัย

มาตรการทางกฎหมายกรณีผู้กระทำความผิดหรือจำเลยที่ให้การรับสารภาพต่อศาลในชั้นพิจารณาคดีนั้น ไม่ว่าจะประเทศสหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส อิตาลี และตามกฎหมายของประเทศไทย จะพบว่าต่างก็มีหลักเกณฑ์ในการบรรเทาโทษให้แก่ผู้กระทำความผิดหรือจำเลย และการให้การรับสารภาพของจำเลยก็ถือเป็นเหตุหนึ่งในที่นำมาใช้ให้เป็นคุณแก่ตัวผู้กระทำความผิดด้วย โดยถือว่าเป็นเหตุบรรเทาโทษเพื่อลดโทษให้แก่จำเลย ทำให้จำเลยหรือผู้กระทำความผิดได้รับโทษที่ลดน้อยลงไปจากอัตราโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้

แต่สำหรับประเทศไทยนั้น ยังพบปัญหาต่างๆในทางปฏิบัติที่เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพต่อศาลแล้ว แต่ศาลกลับไม่นำการรับสารภาพของจำเลยนั้น มาใช้เป็นเหตุบรรเทาโทษเพื่อลดโทษให้แก่จำเลยที่ให้การรับสารภาพ เช่นในกรณีคดีที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างต่ำตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปแม้ว่าจำเลยจะให้การรับสารภาพศาลจะต้องทำการสืบพยานประกอบคำรับสารภาพของจำเลยเสียก่อนหากในคดีดังกล่าวโจทก์มีพยานหลักฐานที่แน่นอนหรือเป็นคดีสะเทือนขวัญและเป็นที่สนใจของประชาชน ศาลอาจไม่ลดโทษหรือศาลกลับลดโทษให้แก่จำเลยน้อยกว่าคดีทั่วไปโดยศาลให้เหตุผลว่าจำเลยจำนนต่อพยานหลักฐาน หรือในความผิดบางฐานที่มีอัตราโทษต่ำ กล่าวคือ ในกรณีที่ความผิดอาญาที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างต่ำไม่เกิน 5 ปี แม้จำเลยจะให้การรับสารภาพก็ตาม ศาลกลับใช้ดุลพินิจไม่ลดโทษให้แก่จำเลย ซึ่งมักเป็นคดีความผิดตามพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ.2497 ได้แก่ ฐานเล่นการพนันสลากกินรวบ โดยเป็นเจ้าของมือ, คดีตามพระราชบัญญัติรับราชการทหาร พ.ศ.2497 ได้แก่ ความผิดฐานไม่ไปแสดงตนเพื่อลงบัญชีทหารกองเกินเมื่ออายุย่างสิบแปดปีและความผิดฐานไม่ไปแสดงตนเพื่อรับหมายเรียกซึ่งความผิดทั้งสอง ฐานดังกล่าวมีระวางโทษจำคุก 3 เดือน ปรับไม่เกิน 300 บาท, คดีตามพระราชบัญญัติทางหลวง (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2549 ได้แก่ ความผิดฐานใช้ยานพาหนะบนทางหลวงมีน้ำหนักบรรทุกทุกเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด เป็นต้นอันเป็นคดีที่อยู่ในอำนาจพิจารณาของศาลแขวง และการใช้ดุลพินิจในการลดโทษให้แก่จำเลยที่ให้การรับสารภาพต่อศาล ศาลสามารถลดโทษให้แก่จำเลยได้ไม่เกินกึ่งหนึ่ง โดยไม่ได้กำหนดกรอบว่าจำเลยจะต้องให้การรับสารภาพเมื่อใด จึงเป็นที่มาของปัญหาในประเด็นต่างๆ

1. ปัญหาการใช้ดุลพินิจของศาลในการรับฟังคำรับสารภาพ กรณีคดีที่จำเลยให้การรับสารภาพเพราะจำนนต่อพยานหลักฐาน

ในประเด็นนี้มีปัญหาที่เกิดขึ้นคือ กรณีที่จำเลยให้การรับสารภาพในคดีที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างต่ำตั้งแต่ห้าปีขึ้นไป ซึ่งศาลจะต้องสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพของจำเลยก่อนที่ศาลจะมีคำพิพากษา โดยปกติส่วนใหญ่หลังจากศาลสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพของจำเลยแล้ว ศาลจะนำเหตุบรรเทาโทษมาลดโทษให้แก่จำเลยก็จริง แต่จะมีคดีบางประเภท โดยเฉพาะในคดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญและเป็นที่สนใจของประชาชน แม้จำเลยจะให้การรับสารภาพต่อศาล ศาลจะไม่ลดโทษให้แก่จำเลยโดยให้เหตุผลว่า จำเลยให้การรับสารภาพเพราะจำนนต่อพยานหลักฐานโดยถือว่าการให้การรับสารภาพของจำเลยไม่ได้เป็นการให้ความรู้แก่ศาล หรือศาลอาจนำคำให้การที่จำเลยให้การรับสารภาพไว้มาเป็นเหตุบรรเทาโทษเพื่อลดโทษให้แก่จำเลย แต่ศาลกลับลดโทษน้อยกว่าในคดีทั่วไปอื่นๆที่มีพฤติการณ์ ลักษณะคดี และข้อเท็จจริงอย่างเดียวกันแต่ไม่ได้เป็นที่สนใจของประชาชน อีกทั้ง ในการสืบพยานของโจทก์ประกอบคำรับสารภาพของจำเลยที่ให้การรับสารภาพนั้นจะมีมาตรฐานการพิสูจน์ที่ต่ำกว่าในคดีที่จำเลยให้การปฏิเสธที่โจทก์จะต้องนำพยานหลักฐานต่างๆเข้าสืบพยานแสดงให้ศาลเห็นโดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยได้กระทำความผิดขึ้นจริง อันเป็นปัญหาของการให้เหตุผลในทางปฏิบัติทำให้จำเลยที่ให้การรับสารภาพต่อศาลอาจไม่ได้รับประโยชน์จากเหตุบรรเทาโทษเท่าที่ควร ซึ่งส่งผลจำเลยได้รับการลดโทษที่น้อยเกินไป

ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงได้หาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขในปัญหาของการให้เหตุผลในทางปฏิบัติให้เกิดความสอดคล้องและเป็นมาตรฐานในการให้เหตุผลรองรับให้เกิดความเหมาะสมยิ่งขึ้นแก่จำเลยที่ให้การรับสารภาพ

2. ปัญหาการใช้ดุลพินิจของศาลในการรับฟังคำรับสารภาพ กรณีคดีที่มีอัตราโทษเล็กน้อย

ในประเด็นนี้มีปัญหาที่เกิดขึ้น กรณีที่จำเลยให้การรับสารภาพต่อศาล และศาลสามารถมีคำพิพากษาได้ทันที นั้น กล่าวคือเป็นความผิดที่มีอัตราโทษต่ำหรือโทษจำคุกอย่างต่ำไม่เกิน 5 ปี ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นคดีที่อยู่ในอำนาจของศาลแขวง แม้ว่าจำเลยจะให้การรับสารภาพก็ตาม ศาลกลับใช้ดุลพินิจไม่ลดโทษให้แก่จำเลย ทั้งๆที่ ในคดีเช่นนี้ ศาลสามารถมีคำพิพากษาได้โดยที่ศาลไม่ต้องสืบพยานประกอบคำรับสารภาพของจำเลย แต่จะมีความผิดบางฐานที่ถึงแม้จำเลยจะให้การรับสารภาพต่อศาลก็ตาม แต่ศาลกลับไม่นำเหตุบรรเทาโทษมาปรับใช้แก่คดีเพื่อเป็นคุณแก่จำเลยที่ให้การรับสารภาพนั้น อันเป็นคดีความผิดตามพระราชบัญญัติการพนัน พ.ศ. 2497 ได้แก่ ฐานเล่นการพนันสลากกินรวบ โดยเป็นเจ้ามือ, คดีตามพระราชบัญญัติรับราชการทหาร พ.ศ. 2497 ได้แก่ ความผิดฐานไม่ไปแสดงตนเพื่อลงบัญชีทหารกองเกินเมื่ออายุย่างสิบแปดปีและความผิดฐานไม่ไปแสดงตนเพื่อรับหมายเรียกซึ่งความผิดทั้งสอง ฐานดังกล่าวมีระวางโทษจำคุก 3 เดือน ปรับไม่เกิน 300 บาท, คดีตามพระราชบัญญัติทางหลวง (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2549 ได้แก่ ความผิดฐานใช้ยานพาหนะบนทางหลวงมีน้ำหนักบรรทุกเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด เป็นต้น

ซึ่งประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นดังกล่าวในข้อนี้ เนื่องมาจากศาลแต่ละศาลจะมีบัญชีระดับอัตราโทษหรือยึดถือของตอนที่กำหนดไว้ว่า คดีประเภทดังกล่าวข้างต้น แม้จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลจะไม่นำการรับสารภาพนั้น มาประกอบในการใช้ดุลพินิจในเรื่องของเหตุบรรเทาโทษเพื่อมาลดโทษให้เป็นคุณแก่จำเลยที่ให้การรับสารภาพ อันทำให้จำเลยไม่ได้รับประโยชน์ในเรื่องของเหตุบรรเทาโทษจากการที่จำเลยได้ให้การรับสารภาพต่อศาล โดยบัญชีอัตราโทษหรือยึดถือของศาลแต่ละศาลนี้ มีการกำหนดอัตราโทษไว้แตกต่างกันไม่เหมือนกัน ทำให้จำเลยที่ได้กระทำความผิดในคดีที่มีข้อหาอย่างเดียวกัน มีข้อเท็จจริงอย่างเดียวกัน แต่เกิดเหตุขึ้นคนละจังหวัด คนละภูมิภาคกัน เมื่อจำเลยได้ให้การรับสารภาพต่อศาล ส่งผลให้จำเลยนั้น ได้รับโทษที่แตกต่างกัน ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงได้หาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขปัญหาของการความเกิดเหลื่อมล้ำในการกำหนดโทษดังกล่าวที่เกิดขึ้นแก่จำเลยที่ให้การรับสารภาพต่อศาลเพื่อให้เป็นมาตรฐานเดียวกันและเกิดความเป็นธรรมมากยิ่งขึ้น

3. ปัญหาการใช้ดุลพินิจของศาลในการกำหนดมาตราส่วนในการลดโทษให้กับจำเลยเมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ

ในประเด็นนี้มีปัญหาที่เกิดขึ้นอันเกี่ยวกับกรณีคดีที่ช่วงแรกจำเลยให้การปฏิเสธฟ้องโจทก์ แต่จำเลยมาเปลี่ยนคำให้การของตนเป็นให้การรับสารภาพต่อศาลในภายหลัง ซึ่งก็สามารถแบ่งแยกเป็นช่วงเวลาได้ โดยแยกพิจารณาได้ดังนี้

ก่อนวันนัดสืบพยานนัดแรกคือตั้งแต่วันนัดชี้ วันนัดคุ้มครองสิทธิและวันนัดตรวจพยานหลักฐาน โดยปกติแนวทางปฏิบัติของศาล หากจำเลยให้การรับสารภาพในช่วงดังกล่าว ศาลจะใช้ดุลพินิจในการนำเหตุบรรเทาโทษมาปรับใช้แก่คดี โดยลดโทษให้กึ่งหนึ่ง

แต่หากจำเลยเพิ่งมาให้การรับสารภาพในวันนัดสืบพยาน แต่ก่อนสืบพยาน หรือสืบพยานโจทก์หรือจำเลยไปบ้างแล้วหรือสืบพยานโจทก์หรือจำเลยเสร็จแล้ว ศาลจะนำเหตุบรรเทาโทษมาปรับใช้โดยลดโทษให้จำเลยตั้งแต่กึ่งหนึ่งถึงหนึ่งในสี่

ซึ่งการที่จำเลยให้การรับสารภาพต่อศาลแม้จะเป็นในวันนัดสืบพยาน แต่ก่อนทำการสืบพยาน โดยส่วนใหญ่แล้วศาลก็จะลดโทษให้แก่จำเลยกึ่งหนึ่งแต่หากพิจารณาว่าการที่จำเลยเพิ่งมาให้การรับสารภาพต่อศาลนี้ ทั้ง ๆ ที่จำเลยมีโอกาที่จะแก้ไขคำให้การเป็นรับสารภาพหลายช่วงเวลา โดยผ่านวันนัดของศาลหลายนัดคือวันนัดชี้ วันนัดคุ้มครองสิทธิ และวันนัดตรวจพยานหลักฐาน จนมาถึงก่อนวันนัดสืบพยาน ซึ่งการดำเนินคดีก่อนจะถึงวันนัดสืบพยาน จำเลยมีสิทธิที่จะทราบรายละเอียดแนวทางการต่อสู้คดีและพยานหลักฐานของโจทก์เป็นอย่างดีแล้วการที่ศาลลดโทษให้แก่จำเลยถึงกึ่งหนึ่ง ซึ่งถือว่าเป็นอัตราส่วนโทษที่สูงสุดที่ศาลจะลดโทษให้แก่จำเลยได้ อันเป็นการที่ศาลลดโทษให้เท่ากับจำเลยที่ให้การรับสารภาพต่อศาลในช่วงระยะเวลาก่อนวันนัดสืบพยาน ทำให้จำเลยมักจะปฏิเสธฟ้องของโจทก์ไว้ก่อนเสมอเพื่อที่จะได้ทราบแนวทางการต่อสู้คดีและพยานหลักฐานของโจทก์ เมื่อรู้ว่าไม่มีช่องทางในการต่อสู้ให้เกิดโอกาสชนะคดีแล้วจึงค่อยมาเปลี่ยนคำให้การจากปฏิเสธฟ้องโจทก์เป็นให้การรับสารภาพต่อศาลแทน ทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำเกิดความได้เปรียบแก่ฝ่ายจำเลยและเกิดความเสียเปรียบต่อโจทก์ และเกิดช่องทางแก่จำเลยในการประวิงคดีให้การดำเนินคดีเกิดความล่าช้า ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงได้ดำเนินการหาแนวทางปรับปรุงและแก้ไขในปัญหาความเหลื่อมล้ำและการประวิงคดีคดีของการดำเนินคดีดังกล่าวให้เกิดความเป็นธรรมและรวดเร็วยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากการที่ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบรรเทาโทษหรือการลดโทษของศาลในกรณีจำเลยให้การรับสารภาพ ผู้ศึกษาจึงมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. กรณีที่จำเลยให้การรับสารภาพในคดีที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างต่ำตั้งแต่ห้าปีขึ้นไปโดยเฉพาะในคดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญและเป็นที่สนใจของประชาชนนั้น จากการศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาและสาธารณรัฐอิตาลีกับผู้ศึกษาเห็นว่าปัญหาว่าพยานหลักฐานของโจทก์มีเพียงใดไม่ควรที่จะนำมาเป็นเกณฑ์ในการวินิจฉัยว่ามีเหตุบรรเทาโทษที่ควรที่จะลดโทษหรือไม่ลดโทษให้แก่จำเลย การที่จำเลยให้การรับสารภาพถือว่าเป็นการให้ความรู้ต่อศาลและยังเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาของศาลโดยโจทก์ไม่ต้องนำพยานหลักฐานมาสืบทั้งหมด เพียงแต่โจทก์นำสืบพยานหลักฐานให้เป็นที่พอใจแก่ศาลก็พอ ด้วยเหตุนี้กรณีที่จำเลยให้การรับสารภาพในความผิดประเภที่นี้จึงควรที่จะนำเหตุบรรเทาโทษมาลดโทษให้แก่จำเลยด้วย และถ้าหากศาลจะใช้ดุลพินิจไม่นำเหตุบรรเทาโทษมาปรับให้แก่จำเลย ควรที่จะให้เหตุผลแก่การพิพากษาลงโทษจำเลยในทำนองที่ว่า คดีมีลักษณะอุกฉกรรจ์ มีผลกระทบต่อส่วนรวม ไม่ต้องการให้เป็นเยี่ยงอย่าง โดยศาลไม่น่าที่จะใช้เหตุผลว่าจำเลยจำนนต่อพยานหลักฐานในการที่จะไม่ลดโทษให้แก่จำเลยโดยผู้ศึกษาจึงเสนอให้แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติทางกฎหมายในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 เพื่อให้เกิดความชัดเจนแก่การพิพากษาคดีในกระบวนการยุติธรรมและเป็นการลดข้อครหาของเหตุผลที่นำมาใช้ในการพิจารณาคดี จากเดิมที่บัญญัติว่า

มาตรา 78 “เมื่อปรากฏว่ามีเหตุบรรเทาโทษ ไม่ว่าจะได้มีการเพิ่มหรือการลดโทษตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่นแล้วหรือไม่ ถ้าศาลเห็นสมควรจะลดโทษไม่เกินครึ่งหนึ่งของโทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดนั้นก็ได้

เหตุบรรเทาโทษนั้น ได้แก่ผู้กระทำความผิดเป็นผู้ใดเวลาบาปญญาตกอยู่ในความทุกข์อย่างสาหัส มีคุณความดีมาแต่ก่อน รู้สึกความผิดและพยายามบรรเทาผลร้ายแห่งความผิดนั้น ลูกแก้โทษต่อเจ้าพนักงานหรือให้ความรู้แก่ศาลอันเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา หรือเหตุอื่นที่ศาลเห็นว่า มีลักษณะทำนองเดียวกัน”

จากการศึกษาผู้ศึกษาเห็นควรให้เพิ่มเติมข้อความในวรรคสามโดยยึดถือจากความพิพากษาศาลฎีกาโดยให้เพิ่มข้อความ ดังนี้

“เว้นแต่ ศาลเห็นว่าเป็นคดีที่มีลักษณะอุกฉกรรจ์ เป็นที่เสียหายแก่สังคมหรือมีผลกระทบต่อประชาชนส่วนรวม ศาลอาจไม่ลดโทษให้แก่จำเลยก็ได้”

2. กรณีที่จำเลยให้การรับสารภาพในคดีที่มีอัตราโทษเล็กน้อยก็ไม่น่าจะมีความแตกต่างจากคดีประเภทอื่นที่ศาลนำเหตุบรรเทาโทษมาปรับลดโทษให้แก่จำเลย ผู้ศึกษาเห็นว่า คดีประเภทนี้หากจำเลยให้การรับสารภาพ ศาลต้องนำเหตุบรรเทาโทษมาปรับลดโทษให้แก่จำเลยด้วย อีกทั้ง บัญชีระดับอัตราโทษของศาลนี้ มีความแตกต่างกันไปในแต่ละท้องที่ของประเทศ กล่าวคือ บัญชีระดับอัตราโทษของศาลแต่ละศาลอาจไม่เหมือนกันทำให้ในความผิดฐานเดียวกัน พฤติการณ์อย่างเดียวกันแต่เกิดขึ้นในคนละจังหวัดคนละภาคกัน อาจทำให้จำเลยได้รับโทษที่แตกต่างกันอีกด้วย

ดังนั้น จากการที่ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาและเปรียบเทียบแนวทางของการกำหนดโทษโดยใช้บัญชีอัตราโทษของต่างประเทศ เช่น ประเทศอังกฤษจะมีบัญชีอัตราโทษกลางเป็นข้อเสนอแนะในการลดโทษของศาลที่เป็นแนวทางให้ศาลทุกศาลถือตาม มีแนวทางของการกำหนดบทลงโทษที่ชัดเจนแน่นอนเป็นมาตรฐานเดียวกัน ผู้ศึกษาเห็นควรให้ประเทศไทยจัดทำบัญชีอัตราโทษกลางเกี่ยวกับการลดโทษของศาลขึ้น ให้ศาลทุกศาลนำไปใช้อยึดถือและเป็นแนวทางสำหรับการกำหนดบทลงโทษของศาลเอง เพื่อให้ศาลมีแนวทางในการกำหนดบทลงโทษที่ศาลจะนำมาใช้ลงโทษแก่จำเลยที่ให้การรับสารภาพต่อศาลให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันและเป็นมาตรฐานเดียวกัน โดยจัดทำขึ้นเป็นลายลักษณ์อักษรและทำการเผยแพร่ให้แก่สาธารณชนได้รับรู้ถึงแนวทางดังกล่าว

3. การกำหนดมาตราส่วนในการลดโทษให้กับจำเลยที่ให้การรับสารภาพ ผู้ศึกษาเห็นควรควรมีการวางแนวทางของการนำเหตุบรรเทาโทษมาปรับลดโทษให้แก่จำเลยที่ให้การรับสารภาพต่อศาลในชั้นพิจารณาคดีของศาลให้เป็นมาตรฐานทิศทางเดียวกันโดยบัญญัติขึ้นเป็นเกณฑ์ในการลดโทษแก่จำเลยที่ให้การรับสารภาพในระหว่างพิจารณาของศาลในแต่ละช่วงระยะเวลาต่างๆเป็นบัญชีระดับอัตราของการลดโทษหรือยึดถือในการลดโทษให้แก่จำเลยที่ให้การรับสารภาพต่อศาลว่า จำเลยให้การรับสารภาพในช่วงเวลาใด ควรจะได้รับส่วนลดเพียงใด อันจะเป็นแนวทางปฏิบัติในการพิจารณาคดีของศาลต่อไป

ผู้ศึกษาเห็นว่าศาลควรกำหนดตัวอย่างบัญชีระดับอัตราโทษ เพื่อให้การลดโทษในแต่ละคดีของศาลไปในแนวทางเดียวกัน ซึ่งการกำหนดตัวอย่างแนวทางของการลดโทษดังกล่าวนี้จะไม่ถือเคร่งครัด เปิดโอกาสให้ผู้พิพากษาใช้ดุลพินิจได้มากกว่าบัญชีอัตราโทษ โดยผู้ศึกษาขอเสนอตัวอย่างบัญชีระดับอัตราโทษของการนำเหตุบรรเทาโทษมาลดโทษให้แก่จำเลยที่ให้การรับสารภาพต่อศาลในระยะเวลาต่างๆในระหว่างพิจารณาคดี โดยแยกเป็นช่วงระยะเวลา (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1955/2515, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5291/2550, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1651/2535, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3152/2538, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 720/2536, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3053/2535, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3912/2531, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2780/2516, คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1513/2532) ดังนี้

“ข้อ 1. ให้การรับสารภาพในวันนัดชี้หรือวันนัดคุ้มครองสิทธิหรือวันนัดตรวจพยานหลักฐาน

ข้อ 2. ให้การรับสารภาพวันนัดสืบพยานแต่ก่อนสืบพยานโจทก์

ข้อ 3. ให้การรับสารภาพเมื่อสืบพยานโจทก์ไปบ้างแล้วหรือเสร็จแล้ว

ข้อ 4. ให้การรับสารภาพเมื่อสืบพยานจำเลยไปบ้างแล้วหรือเสร็จแล้ว

โดยควรที่จะกำหนดบัญชีระดับอัตราโทษหรือยึดถือในการลดโทษให้แก่จำเลยดังต่อไปนี้

สำหรับข้อ 1. ลดโทษให้จำเลยกึ่งหนึ่ง

สำหรับข้อ 2. ลดโทษให้จำเลยหนึ่งในสาม

สำหรับข้อ 3. ลดโทษให้จำเลยหนึ่งในสี่

สำหรับข้อ 4. ลดโทษให้จำเลยหนึ่งในห้า”

โดยเพิ่มเติมขึ้นเป็นบัญชีตารางในการบรรเทาโทษของศาลแนบท้ายประมวลกฎหมายอาญา เพื่อให้เกิดความชัดเจนและเป็นแนวทางแก่การบรรเทาโทษเพื่อลดโทษให้แก่จำเลยที่ให้การรับสารภาพต่อศาลในการพิจารณาคดี

ทั้งนี้การพิจารณานำเหตุบรรเทาโทษมาปรับลดโทษก็ต้องดูในภาพรวมอันนำมาประกอบในการลดโทษให้แก่จำเลย โดยการกำหนดอัตราการลดโทษไว้ควรที่จะประกาศให้บุคคลทั่วไปรับรู้และตรวจสอบได้ เพื่อให้จำเลยตัดสินใจว่าจะรับสารภาพในช่วงเวลาใด จะได้รับอัตราส่วนการลดโทษเท่าใด และบัญชีอัตราโทษดังกล่าวน่าจะเป็นแนวทางให้การใช้ดุลพินิจในการนำเหตุบรรเทาโทษมาปรับแก้คดีเป็นไปแนวทางและมาตรฐานเดียวกัน

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา นวไตรลาภ. (2556). ปัญหาการค้นหาคำความจริงกรณีจำเลยรับสารภาพในชั้นพิจารณา. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์, คณะนิติศาสตร์ปริธี พนมยงค์, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- นฤมล อังคณาภิวัฒน์. (2537). เหตุบรรเทาโทษ: ศึกษาเปรียบเทียบแนวทางการใช้ศาลไทยกับศาลต่างประเทศ. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, คณะนิติศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- น้ำแท้ มีบุญสร้าง. (2557). อัยการจังหวัดประจำสำนักงานอัยการสูงสุด: หลักการพื้นฐานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา. วารสารธรรมศาสตร์, 33(3).
- ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา พ.ศ. 2477.(2478, 10 มิถุนายน).ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 52, หน้า 598.
- ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499. (2499, 15 พฤศจิกายน). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 73, หน้า 1.
- ปัทมวิษ ประจวบลาภ. (2556). ดุลยพินิจของศาลไทยในการลดโทษ. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, คณะนิติศาสตร์, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาคดีอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499. (2499, 2 ตุลาคม). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 73, หน้า 1039.
- รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560. (2560, 6 เมษายน). ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 134, หน้า 1.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2554. เข้าถึงได้จาก <http://www.royin.go.th/dictionary>
- สมยศ ไซประพาย. (ม.ป.ป.). บทบาทอำนาจของศาลยุติธรรมในการพิจารณาคดีระบบไต่สวน หลักสูตร “ผู้พิพากษาผู้บริหารในศาลชั้นต้น” รุ่นที่ 10. สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม สำนักงานศาลยุติธรรม
- Reduction in Sentence for a Guilty Plea. (2007). Sentencing Guidelines Council. เข้าถึงได้จาก https://www.sentencingcouncil.org.uk/wp-content/uploads/Reduction_in_Sentence_for_a_Guilty_Plea_-Revised_2007.pdf